

L'editorial & Cartes del lector

>> opinió

Tot Europa s'ha sorprès pel resultat de les eleccions franceses. En Le-Pen ha passat a davant de Jospin, i ara la segona volta la disputaran la ultra-dreta de Le-Pen i Chirac. Però no crec que haguem de tenir massa por perquè tots els francesos els que fins ara votaven altres grups polítics, escolliran a Chirac, la millor opció davant d'aquesta situació. Els partits polítics minoritaris sumen més de la meitat dels vots, tots aquests, encara que no els agradi, votaran per una estabilitat francesa, perquè segons s'ha pogut sentir aquests dos dies, els francesos han tingut que amagar el cap sota l'ala, perquè s'avergonyixen del resultat, no fa honor al significat de la V República (llibertat, fraternitat i igualtat).

L'única cosa que és preocupant és que a Itàlia guanyi Berlusconi i a França en Le-Pen tingui alguna possibilitat. Potser el plantejament seria començar a renovar els nostres sistemes de govern i evitar que un partit polític que gaudeix de majoria absoluta pugui fer desaparèixer un partit, sigui o no sigui democràtic, per poder fer el que més li convingui.

Potser és el moment de fer una revisió dels nostres ideals.

Pares, fills i reflexions

de Jordi Campeny

Són les tres de la matinalda. Acabo de tenir una complexa i desagradable discussió amb el meu pare, que és una de les persones més agradables i comprensibles que conec. I aquesta discussió té exactament la mateixa base que compartim tants i tants joves.

Els pares pateixen irracionalment pel que pateixen tots els pares: on és? Amb qui estarà? Prendrà drogues? Estarà borratxo? Per favor, arribat el moment actual, no consideren una mica absurd qüestionar-se tot això? Jo crec que, arribat el moment, vostès poden conèixer millor que ningú l'actitud i actituds del seu fill. És absurd que adoptin una actitud més típica d'un nen de quinze anys dolgut perquè la xicota l'ha deixat que no pas una actitud adulta. Si desconfien del seu fill, facin el favor de preguntar-li realment el que fa, el que deixa de fer, el que vol o el que deixa de voler... Moltes vegades, l'actitud que adoptem tots plegats (els fills que sortim de festa) respon molt més a un dèficit a sadollar del que hem viscut o del que ens falta per viure no pas una mera necessitat d'evasió.

I és que, almenys jo, arribat el moment, si tinc alguna inquietud que necessito aclarir, quina millor opció que qüestionar-la amb la persona en

qüestió, parlar-ne una hora sí i una altra també fins arribar el punt d'arribar un consens?

I és que, com deia Joan Corbella, les relacions entre pares i fills són extremadament complexes. Sumament irracionals. Ergo, no podem arribar a una entesa a partir de la racionalitat si la relació establerta parteix de la irracionalitat... estan d'acord amb mi o no? Espero que sí. No sé, espero semblar mínimament racional en un instant on la irracionalitat m'impera per sobre de cap altre sentiment. Acabo de discutir amb el meu pare i, òbviament, per molt que vulgui, no podré basar les meves hipòtesis en un component mínimament imparcial.

Però tinc constància que tot pare amb tot fill estableix una relació de desconfiança. Lògica i il·lògica alhora. Si un pare coneix mínimament el seu descendent tindrà l'absoluta certesa de fins a quin punt pot (o no) confiar en ell. Si hi confia incondicionalment des de l'instant original, no caldrà que es qüestioni la continuïtat de la seva trajectòria juvenil. Si s'ho qüestiona, seria lògic, coherent i conseqüent parlar-ne, contrastar-ho, opinar-ho... fins arribar-ne a una entesa (agradable o no, però entesa).

Però, per favor, no partim d'aquest component irracional que ens fa equiparar joventut amb perdició. Joventut amb drogaaddicció. Joventut amb res del que té a veure amb el que realment és la joventut:

una etapa complexa, de pas, i amb predisposició per conèixer; per experimentar. Una època confusa; un mar de dubtes. Res i tot alhora.

Sé (bé, més que saber, imploro i suposo) que tots plegats podem ser una mica coherents. Estic fart de sentir progenitors que desconfien incondicionalment dels seus fills i de la seva capacitat per arribar a ser algú en aquesta elitista existència. Ho poden ser. No ho dubtin. I més, si disposen d'algú al seu costat que els atorga la incondicionalitat que els joves necessiten.

Els joves ens trobem en una època d'impàs, d'enorme i lògic escepticisme, que esperem rebre molt a canvi de poc. Som conscients de com funciona el món i volem fer-nos un lloc dins d'ell. Però necessitem ajuda. Nosaltres sols ens sentim, realment, indefensos. Necessitem l'ajuda de tots vostès, oh, savis coneixedors de les vicissituds humanes, per fer-nos un lloc en una atmosfera tan receptiva als estereotips i a les conductes retrògrades, i tan poc oferta a rebre actituds i ganes més trencadores però amb un futur realment prometedor... i més en un poble com el nostre... (no s'ofenguin... però és que en aquest poble tothom s'ofèn tant i tant davant un parer que no s'acorda al presumptament establert,...)

Problemes per obrir la nostra botiga

d'Abdel

Ara fa un any que vam obrir la nostra carnisseria i volíem explicar una mica les facilitats que l'ajuntament ens va donar. Primer vam consultar quins permisos necessitavem, no vam tenir cap problema, però en el moment de saber que es tractava d'un ciutadà marroquí i una carnisseria islàmica, van començar a sorgir els impediments i falsos rumors, que van durar 4 mesos. Durant aquest temps ens van exigir pape-rassa que normalment no es demana, fins i tot un membre de l'ajuntament també ens va comentar que si fos per ell la botiga no la obríem, i finalment vam obrir amb el permís d'un policia municipal perquè el tècnic de l'ajuntament encara l'esperem perquè ens doni permís. Amb aquesta carta voldria que em responguessin perquè un hilarienc amb nacionalitat marroquina va tenir tants problemes per obrir una botiga i també voldria saber què s'ha d'entendre per integració.

Tot i això, voldria expressar el meu agraïment a totes aquelles persones que han confiat en nosaltres i ens han ajudat a tirar el nostre negoci endavant.

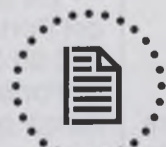
portaveu

D.L: Gi - 979 - 2000
Direcció: Sandra Torras
Disseny Gràfic: Montse Puig
Impremta: Impressors
Montseny

Pots enviar-nos el teu comentari a través de:

e-correu
portaveu@hotmail.com

fax
972 87 22 34

carta
Plça. Gravalosa, 13

El Portaveu agraeix les cartes dels seus lectors. Aquest setmanari es reserva el dret de resumir les cartes segons l'espai. No s'admetran aquells escrits que puguin ferir la sensibilitat de les persones.

El Portaveu expressa la seva opinió únicament en els editorials. Les cartes dels lectors exposen l'opinió dels seus autors.